

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci žalobce: **66 s.r.o.**, IČ: 29417180, se sídlem Krakovská 583/9, 110 00 Praha 1, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2017, č. j. JMK 60167/2017, sp. zn. S-JMK 40998/2017/OD/Př,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 7. 7. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2017, č. j. JMK 60167/2017, sp. zn. S-JMK 40998/2017/OD/Př, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 2. 1. 2017, č. j. ODSČ-35499/16-18, sp. zn. ODSČ-35499/16-HEV/V, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

2. Podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se měl žalobce dopustit správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, tím, že jako provozovatel motorového vozidla RZ v rozporu s ustanovení § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 3 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v dne 3. 8. 2015 v 9:47. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
3. Žalobce předně namítal porušení § 125g odst. 2 silničního zákona, neboť správní orgán žalobce souběžně stíhal a nadále stíhá pro několik správních deliktů dle § 125f silničního zákona a měl o nich vést společné řízení (a podle § 125g odst. 3 za ně měl uložit společnou pokutu), avšak namísto toho vede o každém správním deliktu samostatné řízení.
4. Dále žalobce namítal, že výrok rozhodnutí prvního stupně neobsahuje všechna právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, neboť ve výroku není odkaz na § 10 odst. 3 silničního zákona, ale pouze odkaz na § 10 téhož zákona, a z výroku tak nelze dovodit, která konkrétní právní norma obsažená v § 10 silničního zákona měla být porušena.
5. Žalobce rovněž namítal, že z výroku (a ani z odůvodnění) nelze dovodit, že by správní orgán vyměřil pokutu s ohledem na zákonná kritéria uvedená v § 125e odst. 2 silničního zákona
6. Dále uvedl, že z popisu skutku ve výroku rozhodnutí nelze dovodit naplnění všech znaků dané skutkové podstaty, když z něj nevyplývá, že by údajný přestupek neměl za následek dopravní nehodu.
7. Dále žalobce namítá, že samotné jednání řidiče jeho vozidla není ve skutku popsáno dostatečně konkrétně, neboť z výroku nelze dovodit, jakého konkrétního jednání se řidič žalobcova vozidla měl dopustit, nevyplývá z něj, že by vozidlo žalobce zastavilo na chodníku, a proto ani to, že by došlo k porušení § 53 odst. 2 silničního zákona.
8. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Uvedl, že na výzvu sdělil, že jeho vozidlo řídil pan, avšak správní orgán této osobě nezaslal ani výzvu k podání vysvětlení, a to s odůvodněním, že žalobce správnímu orgánu nesdělil datum narození pana, ale pouze jeho jméno a adresu. Podle žalobce chybějící datum narození správnímu orgánu nebránilo v tom pana vyzvat k podání vysvětlení, a pokud ano, tak měl správní orgán žalobce vyzvat k doplnění tohoto údaje. Správní orgán prvního stupně tak dle žalobce nedodržel ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a samotné zahájení řízení o správním deliktu je proto nezákonné. Doplnění žalovaného, že označení pana jako řidiče žalobcova vozidla považuje za „zneužití práva“, žalobce odmítl proto, že žalovanému nepříslušelo toto hodnotit, neboť bylo věcí správního orgánu, zda panu zašle výzvu k podání vysvětlení, a je podle něj nepřípustné, aby odvolací správní orgán doplňoval hypoteticky legitimní důvody pro

určitý postup správního orgánu prvního stupně, když z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že tento takto postupoval ze zcela jiného důvodu. Zároveň odmítl, že by se jednalo o zneužití práva, neboť pan je zaměstnancem jeho zmocněnce, který provozuje tzv. drink and drive. Nadto, i kdyby se jednalo o účelové sdělení osoby, která vozidlo žalobce ve skutečnosti neřídila, nezbavovalo to správní orgán povinnosti postupovat zákonným způsobem. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný posoudil označení pana za účelové na základě skutečností známých mu z úřední činnosti, aniž žalobce předem vyrozuměl o tom, že bude na základě tohoto podkladu rozhodnutí rozhodovat, a aniž by tento podklad rozhodnutí přezkoumatelným způsobem založil do spisu a provedl jej jako důkaz.

9. Dále žalobce namítal, že bylo nedostatečně zahájeno řízení o údajném správním deliktu, neboť ze sdělení obvinění nebylo zřejmé, jakého konkrétního jednání se měl řidič žalobcova dopustit, a nebylo tedy ze sdělení obvinění zřejmé, zda skutečně došlo k porušení § 53 odst. 2 silničního zákona, tj. že řidič žalobcova vozidla zastavil na chodníku.
10. Žalobce dále namítal, že správní orgán neprokázal, že jeho vozidlo stálo na chodníku, neboť nedoložil rozhodnutí příslušného silničního úřadu o tom, že se daná plocha zařazuje do kategorie ostatních komunikací právě a výhradně jako chodník. Nadto žalobce pochyboval o tom, že by se o chodník jednalo s ohledem na přiloženou fotografii s hodnocením daného místa, jeho ohraničení, účelu i šíře.
11. Z toho rovněž vyplývá, že nemohlo nijak dojít alespoň k ohrožení bezpečnosti provozu na dané pozemní komunikaci, neboť i přes vozidlo žalobce zde byl dostatek prostoru pro pohyb chodců a nebyla tak naplněna materiální stránka přestupku.
12. Žalobce rovněž namítl, že obě napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť se zjevně jedná pouze o mechanicky vyplněné šablony, a nikoliv o výsledek tvůrčí myšlenkové právní práce, neboť žalobci, resp. jeho zástupci, je známo, že veškerá rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně v obdobných věcech jsou až na detaily jako je datum a místo přestupku či iniciály obviněného naprosto totožné.
13. Závěrem žalobce namítl, že výkonná moc uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla, neboť neumí anebo nechce odsoudit a potrestat skutečného pachatele a vychází z nepřípustné zásady „lépe, když bude potrestán někdo byť nevinný, než nikdo.“, což je dle jeho názoru v přímém rozporu s judikaturou Ústavního i Nejvyššího správního soudu. V té souvislosti s podrobným odůvodněním namítl rozpor skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnosti stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Poukázal na to, že Krajský soud v Ostravě podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 10 odst. 3 silničního zákona, a navrhl, aby soud řízení o této žalobě přerušil, dokud Ústavní soud o předmětném návrhu nerozhodne.
14. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4. 8. 2017 navrhl zamítnutí žaloby a k jednotlivým námitkám uvedl následující. Konstatoval, že žalobce podal blanketní odvolání a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, uvedl,

že účastník správního řízení nemůže svou liknavost zhojit až v soudním řízení. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rozsahu zákonem určeným pro blanketní odvolání a podle žalovaného nelze nyní v soudním řízení posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před soudem. K porušení ustanovení § 10 zákona o silničním provozu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37, s tím, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo znění skutkové podstaty doslovně citováno. Podle žalovaného je správní delikt vymezen dostatečně tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným jednáním (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-35). K nedostatkům zjištění pachatele přestupku uvedl, že provozovatel vozidla je povinen znát potřebné údaje k určení totožnosti řidiče a na výzvu je správnímu orgánu sdělit, což neučinil. Námitka stran zneužití práva je dle žalovaného bezpředmětná. Sdělení obvinění je dostatečně určité, navíc se žalobce mohl seznámit se spisem, což neučinil. Skutečnost, že vozidlo stálo na chodníku, byla prokázána dostatečně, když součástí spisu je i výpis z pasportního informačního systému Brněnských komunikací. Žalovaný odmítl, že by rozhodnutí byla výsledkem mechanického vyplnění vzoru, poukázal však na to, že v případě blanketních odvolání mají jeho rozhodnutí řadu společných prvků, což nemění nic na tom, že žalovaný přezkoumává napadená rozhodnutí v plném rozsahu a v případě zjištěných pochybení napadená rozhodnutí ruší. Závěrem uvedl, že povinnost stanovená v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není podle jeho názoru, podpořeného judikaturou Nejvyššího správního soudu, v rozporu s Ústavou ČR.

15. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a po nařízeném jednání rozhodl, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. V rámci provedeného dokazování byla čtena ze soudního spisu sp. zn. 31 A 30/2018 kopie žaloby podaná dne 22. 2. 2018, dále e-mail Mgr. Václava Voříška o zpětvzetí této žaloby a ze správního spisu v předmětném řízení plná moc pro společnost Odvoz vozidla, s.r.o. Z provedeného dokazování soud dospěl k závěru, že činnost společnosti Odvoz vozidla, s.r.o. je spojena s činností Motoristické vzájemné pojišťovny, družstva, což dokresluje obraz procesních taktik užitých v rámci správního řízení v nyní posuzované věci v kontextu v žalobě uvedené právní i skutkové argumentace.
17. V rámci dokazování soud provedl jako důkaz i fotografii z místa přestupku z aplikace www.mapy.cz, kterou založil do spisu žalobce. K hodnocení tohoto důkazu viz níže. O jednotlivých námitkách uvažil soud následovně.

Společné řízení

18. V námitce směřující proti absenci vedení společného řízení o správních deliktech žalobce brojil proti dotčení svých procesních práv. Soud tuto námitku neshledal jako důvodnou.

19. Absence vedení společného řízení může být procesní vadou řízení před správním orgánem. V případě procesních vad může být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pouze a jedině zásah do práv žalobce takové intenzity, která by způsobila nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Soud má za to, že žalobce sice tvrdí dotčení některých svých procesních práv, nicméně to samo o sobě nemůže být v intencích podané žalobní námitky dostačující.
20. V posuzované věci brojil žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně blanketním odvoláním, z čehož vyplývá, že procesní vadu, proti které brojí touto námitkou, v řízení před žalovaným neuplatnil. V řízení před soudem žalobce pouze uvedl seznam spisových značek a dat spáchání správních deliktů, aniž ve vztahu k těmto řízením tvrdil a doložil, v jakém procesním stádiu se tato řízení nacházejí. Z úřední činnosti je soudu známo, že žalobce vede u zdejšího řízení pouze toto jediné řízení, ve kterém zpochybňuje pouze zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
21. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62 uvedl, že z „hlediska trestního práva tedy nebraje roli, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, tato skutečnost nesmí být pachateli ani ku prospěchu, ani na újmu. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb. [32] Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. Je zřejmé, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současné zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přiblížit k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky.“
22. Podle Nejvyššího správního soudu je proto podstatné, aby při souběhu deliktů docházelo k uplatnění absorpce sazeb. V případě podané žalobní námitky ale žalobce vůbec netvrdí, že by o kterémkoliv dalším z přestupků (správních deliktů), které v podané žalobě uvádí, bylo již rozhodnuto, natož jakým rozhodnutím, jak a jakým způsobem toto rozhodnutí zasáhlo do jeho práv s ohledem na aplikaci výše uvedené zásady. Žalobce namítal především dotčení svých procesních práv, což v kontextu uvedeného není relevantní. Zároveň zcela nedůvodný je s ohledem na výklad Nejvyššího správního soudu i jeho požadavek na vedení společného řízení a na stanovení souhrnné pokuty.
23. Právě a jedině z tohoto důvodu je uplatněná žalobní námitka nedůvodná. S ohledem na její obsah, resp. žalobcem tvrzené důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neshledal soud důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Jak již soud výše uvedl, před zdejším soudem je projednávána toliko jediná, nyní posuzovaná žaloba, a žalobci tak vždy zůstává zachováno právo brojít proti pozdějšímu rozhodnutí s námitkou o nedodržení zásady absorpce sazeb.

Nedostatečná identifikace porušené právní povinnosti

24. V dalším žalobním bodu žalobce brojil proti nedostatečné identifikaci porušení právní povinnosti, neboť správní rozhodnutí mělo obsahovat pouze odkaz na ustanovení § 10 silničního zákona bez uvedení příslušného odstavce. Citované ustanovení je ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně specifikováno takto: „[...] jako provozovatel vozidla [...] v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená zákonem o silničním provozu.“
25. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“
26. Lze souhlasit se žalobcem potud, že v ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měl být zhodnocen jako nedostatečný, a to proto, že citace ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je navázána na přesné slovní vyjádření určitého odstavce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí naplnil ve vztahu k ustanovení § 10 zákona o silničním provozu veškeré požadované znaky. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec (který by byl ale vhodným řešením), ale tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu.
27. Nad rámec uvedeného zdejší soud zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud se ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele motorového vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46 a přezkoumávaná rozhodnutí požadavky tohoto usnesení splňují. V nyní posuzované situaci je ve výroku rozhodnutí správního orgánu uvedeno jednak ustanovení § 10 silničního zákona (odkazující norma) a zároveň je ve výroku ale uvedeno i ustanovení § 53 odst. 2 silničního zákona, dle kterého *Jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.*, a zároveň je uvedeno i ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*). Jinými slovy ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, a je uvedena i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován, zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo, čas a způsob spáchání deliktního jednání a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující.
28. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.

29. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že z výroku (a ani z odůvodnění) nelze dovodit, že by správní orgán vyměřil pokutu s ohledem na zákonná kritéria uvedená v § 125e odst. 2 silničního zákona.
30. Ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši.
31. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že přihlédl k závažnosti správního deliktu, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, a že neshledal žádné okolnosti, které by mohl hodnotit jako přítěžující. Dále uvedl, že k naplnění účelu a smyslu sankce postačuje uložit sankci na spodní hranici, a zdůraznil její preventivní funkci.
32. Správnímu orgánu je při ukládání sankce svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, „[u]kládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [...] Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nabrání správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“ (pozn. potvrzení doplněno zdejší soudem). Obdobné závěry vyslovil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016 – 33.
33. Je možné souhlasit se žalobcem, že by odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jistě mohlo být komplexnější a správní orgán prvního stupně by mohl jasněji předestřít své úvahy, nicméně s ohledem na to, že jasně konstatoval absenci přítěžujících okolností a sankce byla uložena v nejnižší možné výši, považuje soud za zbytečný formalismus, aby rozhodnutí rušil pro nedostatky odůvodnění, neboť výše sankce ve vztahu k zákonnému rozmezí sazby žádný exces ani prvky svévole. Zdejší soud shledává

uloženou sankci ve výši 1.500 Kč úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem.

Nedostatky výroku - dopravní nehoda jako znak skutkové podstaty

34. Obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu, kterým je pachatel uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, není uvedení skutečnosti, že porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Výrok, jak jej vymezily správní orgány prvního stupně v posuzované věci, považuje krajský soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný. Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu.
35. Jestliže žalobce tvrdí, že popis skutku neumožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu s ohledem na neuvedení absence dopravní nehody, směřuje nevhodně podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu.
36. Skutková podstata deliktu provozovatele byla v předmětném období vymezena v ustanovení **§ 125f odst. 1** zákona o silničním provozu tak, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Znakem skutkové podstaty **není** absence následku v podobě dopravní nehody.
37. Naopak v ustanovení **§ 125f odst. 2** téhož zákona byly vymezeny zákonné podmínky odpovědnosti za správní delikt tak, že právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
38. Shora uvedený popis skutku umožňoval subsumpci pod skutkovou podstatu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a bylo věcí řízení ve věci přestupku a následně odůvodnění správního rozhodnutí, aby bylo zjištěno a zdůvodněno, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu pro nástup odpovědnosti pachatele správního deliktu.

39. Nad rámec uvedeného soud považuje za vhodné vyjádřit se obecně k požadavku na konstatování a prokazování absence dopravní nehody jako následku deliktního jednání. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla), nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný. V případě podmínky „absence následku v podobě dopravní nehody“ se jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje, tedy tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „příčin a následků“, tedy ze zjištěného důkazního stavu, ze kterého nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (neoprávněné zastavení na chodníku) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že deliktní jednání by mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ani žalobce.
40. Po žalovaném, resp. správním orgánu prvního stupně je tak požadováno, aby ve výroku byla uvedena negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenasvědčují (např. zjištěno zaparkování zvnějšku nijak nepoškozeného vozidla), v podstatě nemožná a v rovině tzv. negativní důkazní teorie, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 As 35/2006-104, publikovaném pod č. 951/2006 Sb. NSS (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 6 As 59/2012 uvedená v tomto usnesení jsou dostupná na www.nssoud.cz): „*Postup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s. ř. s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.*“ Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: „*Povinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neproazuje,' vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013 ve věci sp. zn. 6 As 59/2012). Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu.
41. Ze shora uvedených důvodů považuje soud i tuto část námitky za nedůvodnou.

Nedostatečný popis jednání řidiče ve výroku – zastavení na chodníku

42. Dále žalobce namítal, že samotné jednání řidiče jeho vozidla není ve skutku popsáno dostatečně konkrétně, neboť z výroku nelze dovodit, jakého konkrétního jednání se řidič žalobcova vozidla měl dopustit, nevyplývá z něj, že by vozidlo žalobce zastavilo na chodníku, a proto ani to, že by došlo k porušení § 53 odst. 2 silničního zákona.
43. Podle názoru zdejšího soudu ani tato část námitky týkající se vad výroku (opět) prvostupňového rozhodnutí není důvodná. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2 As 34/2006-73 uvedl v první „právní větě“:

„Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“

44. V nyní souzené věci již výše soud zrekapituloval obsah výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Znovu soud opakuje, že správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále ale uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci dne 3. 8. 2015 v 9:47 hodin. Uvedeným se žalobce měl dopustit správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
45. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je patrný popis uvedením místa (.....), dne a času (3. 8. 2015 v 9:47) a způsobu spáchání (zastavení, nezajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci).
46. Podstatou citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“*
47. Podle názoru zdejšího soudu nevykazuje popis jednání žalobce, uvedený ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, které by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. Jakkoliv si lze jistě představit (a bylo by to jistě vhodnější) preciznější formulaci popisu skutkového jednání např. tím, že bude jasné

specifikováno užívání chodníku k zastavení motorového vozidla, tak v nyní posuzované věci ostatní popsání skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání ve svém souhrnu jasně nezaměnitelně vymezují skutkové jednání.

48. Obdobně zdejší soud v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, uvedl: „*Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada ne bis in idem), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.*“
49. Argumentace žalobce, který uvedl, že „[z] výroku však nevyplývá, že by vozidlo žalobce zastavilo na chodníku, z výroku tedy nevyplývá ani to, že by došlo k porušení § 53 odst. 2 silničního zákona“, zcela pomíjí to, že skutkové jednání není specifikováno pouze a jedine způsobem spáchání deliktu, ale i jeho místem a časem.
50. Jestliže ustanovení § 53 odst. 2 silničního zákona říká, že „*Jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.*“, tak skutková věta „*jednání spočívající v neoprávněném zastavení na pozemní komunikaci dne 3. 8. 2015 v 9:47 hodin*“ jasně popisuje způsob, místo a čas použití určité pozemní komunikace, konkrétně specifikované. Právní hodnocení tohoto jednání následně vymezuje bez pochyb porušenou právní povinnost. Uvedená argumentace žalobce je zjevně zcela účelová. Samotná skutková věta nemá obecně obsahovat právní hodnocení, nýbrž popis skutku, přičemž na tento popis musí navazovat právní věta, obsahující vymezení porušené právní povinnosti a hodnocení protiprávnosti jednání žalobce vyplývajícího ze skutkové věty. Lze tedy dát žalobci za pravdu, že z pouhé formulace „*neoprávněně zastavil*“ nelze seznat protiprávnost jednání, ani to, že zastavil na chodníku, avšak toto lze shledat z navazující právní kvalifikace. Právní kvalifikaci zároveň žalobce ve své argumentaci zcela vymlčuje, neboť z ní jasně vyplývá, že porušenou povinností je nesprávné užití chodníku, nikoliv zastavení v místě, kde by bylo zakázáno např. dopravní značkou. Tomu následně odpovídá i kvalifikace možného přestupku.
51. S ohledem na skutková zjištění, která jsou obsahem správního spisu a která jsou podložena fotografiemi z daného místa, je zřejmé, že na komunikaci před budovou není povoleno parkování na chodníku dopravní značkou. Ze všech okolností jasně vyplývá nezaměnitelnost skutku, který byl následně právně kvalifikován jako porušení povinnosti dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu zastavením v místě, kde to zákon nepřipouští.
52. Podle názoru soudu je tak popis protiprávního jednání dostatečně určitý a nezaměnitelný a žalobní námitka proto není důvodná.

Nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku – chybějící datum a doplnění odůvodnění žalovaným

53. Z obsahu soudního spisu soud zjistil, že žalobce, prostřednictvím svého zástupce pro správní řízení, k výzvě provozovateli vozidla ze dne 7. 10. 2015 sdělil správnímu orgánu prvního stupně, že „*provozované vozidlo řídil v předmětný čas uvedený ve výzvě, pan, zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., který si přebírá postu na adrese společnosti, Americká 11, Praha.*“
54. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017-33, jasně konstatoval následující: „[23] Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že stěžovatel na základě výzvy k zaplacení určené částky ze dne 9. 6. 2014 prostřednictvím svého zástupce (společnost FLEET Control) městskému úřadu sdělil, že v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil jej pan V. K., S., L. n. P. Městský úřad stěžovatele následně vyzval k doplnění data narození této osoby, neboť po provedené lustraci nebyla v registru obyvatel nalezena. K této výzvě stěžovatel sdělil, že mu datum narození pana K. není známo a nedaří se mu s ním spojit. Městský úřad následně prostřednictvím svého odboru vnitřní správy a evidence opětovně zjistil, že stěžovatelem popsanou osobu nelze v evidenci obyvatel nalézt a věc přestupku, kterého se měl dopustit pan K., odložil (záznam ze dne 24. 7. 2014, č. j. OD/63332/2014).
55. [24] Tento postup městského úřadu je zcela v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu týkající se „nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku“ dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu (např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, rozsudky ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30). Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.
56. [25] Další vyzývání k doplnění data narození tak již bylo krokem nad rámec zákonných povinností městského úřadu, a není proto třeba řešit, zda bylo vůči stěžovateli (či jeho 1 As 31/2017 zmocněnci) učiněno účinně či nikoli.“
57. V nyní posuzované věci je z obsahu správního spisu jasně zřejmé, že žalobce nesdělil kromě jména k výzvě správního orgánu prvního stupně žádné údaje, které jsou nutné k identifikaci řidiče vozidla, neboť kromě absence data narození i sdělená adresa je pouze adresou společnosti, nikoliv tvrzeného řidiče. Za této situace se tak v případě tvrzeného řidiče nutně jedná o osobu, kterou nelze v registrech dohledat, neboť žalobce nesdělil žádné relevantní údaje pro zjištění její totožnosti. Správní orgán prvního stupně zcela v souladu s konstantní judikaturou správních soudů splnil podmínku učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
58. Tato část námitky vztahující se k postupu správního orgánu prvního stupně tak není důvodná.
59. Soud neshledal v rozporu se zákonem ani postup žalovaného. Ten přistoupil k přezkumu odvoláním napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu za procesní situace podaného blanketního odvolání. Podrobil proto odvoláním napadené

rozhodnutí celostnímu přezkumu za podmínek vymezených v citovaném ustanovení, neboť žalobce nebrojil proti žádné konkrétní vadě či nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

60. V případě sdělení údajů k určení totožnosti tvrzeného řidiče žalovaný neshledal postup správního orgánu prvního stupně jako v rozporu se zákonem poté, co ověřil jeho postup ze správního spisu. Žalobce proti postupu ani závěru správního orgánu prvního stupně výslovně nijak nebrojil.
61. Jestliže žalovaný doplnil nad rámec rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vlastní úvahy, neznamená to, že by shledal postup správního orgánu prvního stupně jako nezákonný. Již z formulace na úvod str. 3 napadeného rozhodnutí („*Odvolačí orgán je navíc toho názoru...*“) je patrné, že se nejedná o změnu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale pouze o doplnění dalších důvodů, bez kterých by však rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle názoru žalovaného obstálo.
62. Samotné závěry o *zneužití práva* ze strany žalobce, resp. jeho zmocněnce pro správní řízení, navíc nijak nemění podstatu argumentace správního orgánu prvního stupně a jsou s ní koherentní. Způsob sdělování údajů řidičů tak, aby je nebylo možno dohledat, resp. způsobem, který nadále komplikuje vedení správního řízení, je dlouhodobým koloritem činnosti zástupců účastníků správních řízení, kteří jsou spojení s činností p. a Motoristické vzájemné pojišťovny, ať již je to společnost FLEET CONTROL s.r.o., nebo nově společnost ODVOZ VOZIDLA s.r.o., jejíž propojení s družstvem Motoristická vzájemná pojišťovna vyplývá z dokazování provedeného před zdejším soudem. Soud proto neshledává nic nezákonného, pokud žalovaný nad rámec odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které považoval za správné, doplnil další skutečnost.
63. Jestliže žalobce namítal, že se v případě panajednalo o zaměstnance jeho zmocněnce, který provozuje tzv. drink and drive, tak předmět podnikání společnosti ODVOZ VOZIDLA s.r.o. není ve věci relevantní. Žalobce nebyl schopen sdělit údaje řidiče, na základě kterých by bylo lze ztotožnit řidiče v kterémkoliv registru osob a následně s ním vést řízení o přestupku. Vztah řidiče a zmocněnce žalobce je stejně irelevantní. Soud pouze vyjadřuje určitou pochybnost o vážnosti takového tvrzení s ohledem na podstatu služby drink and drive, neboť se jeví ekonomicky značně neefektivní volat si drink and drive v 9:47 hodin dopoledne z do Nic to nemění na tom, že správní orgán prvního stupně postupoval zákonným způsobem, a tvrzení o účelovosti sdělení osoby řidiče je tak zcela nad rámec úvah správního orgánu prvního stupně.
64. Pokud žalobce brojí proti použití skutečností známých správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, tak mu lze dát částečně za pravdu v tom, že pokud je určitá skutečnost známá správnímu orgánu z jeho úřední činnosti a pokud účastník nemůže předpokládat, že tato skutečnost bude správním orgánem použita jako podklad jeho rozhodnutí, musí mít účastník řízení možnost se k takové skutečnosti vyjádřit, v důsledku čehož by měla být i zachycena ve správním spise. Nicméně pro posouzení nyní projednávané věci je podstatné, že způsob procesní obrany zmocněnci provozovatelů vozidel, ať se jedná o dřívější variantu „FLEET CONTROL“, nebo novější „ODVOZ VOZIDLA“, je postaven na sdělování falešných, nebo neověřitelných údajů řidičů vozidle, případně sdělování údajů osob, které

s věcí nemají nic společného, příp. již zemřely. Nemůže se tudíž proto jednat o „překvapivé rozhodnutí“ ze strany správních orgánů, pokud jsou tyto dlouhodobě mu z úřední činnosti známé údaje využity v dalších rozhodnutích.

Nedostatky zahájení řízení o správním deliktu – určitost zahájení řízení

65. Nejvyšší správní soud se k otázce určitosti „sdělení obvinění“ již několikrát vyjadřoval. Z poslední doby lze odkázat např. na rozhodnutí ze dne 12. 4. 2017, č. j. 5 As 67/2016-33, ve kterém Nejvyšší správní soud odkázal na to, že „v rozsudku ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009-149, uvedl, že „mezi vymezením skutku, pro který je zahajováno sankční správní řízení, a popisem tohoto skutku v následném meritorním rozhodnutí nemusí existovat naprostá shoda, neboť v průběhu řízení mohou některé dílčí skutečnosti teprve vyplynout najevo či může jinak dojít ke korektuře původních skutkových předpokladů. Pokud však je v průběhu řízení zjištěn určitý aspekt jednání, který „obviněnému“ dosud nebyl vytýkán, a vede-li toto nové dílčí skutkové zjištění k rozšíření právní kvalifikace postihovaného jednání, je nutno před vydáním rozhodnutí přistoupit k „rozšíření obvinění“.
66. Z uvedeného vyplývají dva výchozí závěry: 1. *skutek musí být v oznámení o zahájení řízení definován natolik určitě, aby bylo „obviněnému“ zřejmé, jaké jednání je mu kladeno za vinu tak, aby se mohl účinně hájit; 2. mezi skutkem vymezeným v oznámení o zahájení řízení a skutkem vymezeným v rozhodnutí nemusí být naprostá shoda, neboť řízení před správním orgánem slouží právě k „ustálení“ jak skutkového vymezení, tak právní kvalifikace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 266/2014-14).“*
67. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci bylo jednoznačně sděleno, že bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, který jednal v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu, neboť nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel mělo spočívat v neoprávněném zastavení a stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, na pozemní komunikaci Koliště 13, v Brně dne 3. 8. 2015 v 9:47 hodin.
68. Skutek byl správním orgánem prvního stupně definován zcela určitě a žalobci muselo být zřejmé, s ohledem na uvedení právní kvalifikace (viz výše), jaké jednání je mu kladeno za vinu.
69. Jestliže takový popis skutku mohl obstát ve vztahu k výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (viz výše), tím více musí obstát i v oznámení o zahájení správního řízení.
70. Konečně obdobně byl popsán skutek i ve výzvě provozovateli vozidla k uhrazení určené částky ze dne 7. 10. 2015, kde bylo jasně uvedeno, že dne 3. 8. 2015 v 9:47 hodin vna pozemní komunikaci došlo ke spáchání jednání majícího znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívajícího v porušení povinnosti stanovené v § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu tím, že neoprávněně užil chodníku nebo stezky pro chodce.

71. Z obsahu všech listin, tj. z výzvy, oznámení o zahájení řízení o správním deliktu i z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá jednotný popis jednání nezjištěného řidiče i obsah správního deliktu provozovatele vozidla, který posoudil soud ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jako souladný se zákonem. Tím je předznamenán závěr soudu o důvodnosti této námitky, kterou soud taktéž neshledal důvodnou, neboť žalobce nebyl omezen na možnostech procesní obrany, kterou však ze soudu nepochopitelných důvodů uvádí až v podané žalobě, když předtím na procesní obranu ve správním řízení zcela rezignoval. Jelikož proti shodně popsánému jednání v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl žalobce schopen v nyní projednávané žalobě uplatnit smysluplnou argumentaci, má soud za to, že ji mohl uplatnit i v řízení před správními orgány.

Stání na chodníku

72. Žalobce dále namítal, že správní orgán neprokázal, že jeho vozidlo stálo na chodníku, a pochyboval o tom, že by se o chodník jednalo s ohledem na přiloženou fotografii s hodnocením daného místa, jeho ohraničení, účelu i šíře.
73. Krajský soud prostudoval obsah správního spisu a dospěl k závěru, že z fotodokumentace pořízené Městskou policií Brno za účelem projednání přestupku řidiče vozidla, z nichž prvoinstanční orgán vycházel i v řízení o správním deliktu, je zřetelně rozpoznatelné, kde se nachází hranice mezi komunikací a chodníkem, bez ohledu na to, že se v místě nachází snížený obrubník, který umožňuje nájezd. Z listin ve správním spisu je evidentní, že vozidlo stojí v celé šíři právě na chodníku.
74. Dle zákona o silničním provozu je stanoven obecný zákaz vjíždět na chodník, a tedy i parkovat, (dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu nesmí jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích, než chodci, užívat chodník nebo stezku pro chodce). Výjimky z této úpravy mohou spočívat např. v místní úpravě provozu na pozemních komunikacích, jež parkování na chodníku umožní. Bylo tak na žalobci, aby v rámci procesní obrany tvrdil a dokládal, že v uvedeném případě bylo stání na chodníku dovoleno, případně zpochybnil skutečnost, že se jednalo o chodník. Žalobce byl ale v průběhu správního řízení zcela pasivní (k procesní pasivitě účastníka správního řízení srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. května 2017 č. j. 10 As 24/2015-71).
75. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2013, č. j. 1 As 76/2013-27, konstatoval, že *„je nutné rovněž výraz chodník chápat shodně jako v běžném životě: chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé.“* Obdobně Nejvyšší správní soud rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017-31, uvedl, *„že pojem „chodník“ není v žádném právním předpise definován a nutno tedy vycházet z jeho významu v obecné řeči (srov. ČERNÍNOVÁ, M., ČERNÍN, K., TICHÝ, M. Zákon o pozemních komunikacích. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015. 528 s., str. 269). Pro určení, zda se v konkrétním případě jedná o chodník, nemůže být proto určující ani údaj o způsobu využití pozemku v katastru nemovitostí (který je nadto právně nezávazný), ani obsah pasportu místních komunikací obce, neboť v něm jsou povinně vedeny pouze jednotlivé místní komunikace, zatímco chodník může být též součástí místní či účelové*

komunikace nebo samostatnou účelovou komunikací. Rozhodující je tudíž pouze faktický stav na místě“.

76. Podle názoru soudu je stav na místě jasně zachycen na fotografiích, které jsou součástí správního spisu i které předložil žalobce do soudního spisu. Na fotografiích ve správním spise lze zřetelně rozpoznat, že se vozidlo nachází v prostoru, který je stavebně technologicky oddělen od vozovky. Oddělený prostor chodníku a vozovky zřetelně determinuje odlišný účel obou zón. Stejně to samé vyplývá i z fotografie předložené žalobcem.
77. Účel komunikace jistě nelze odvozovat od její šíře, byť by tato umožňovala odstavení vozidla. Konečně správní orgány mohou na takovém prostoru povolit stání vozidel na chodníku, jak uvedl soud výše, ale pouze místní úpravou provozu. Ze sníženého nájezdu na chodník taktéž žalobce sám o sobě nemůže dovozovat oprávnění v tomto prostoru parkovat. Z fotografie předložené žalobcem je zřejmé, že se v místě nachází (příp. nacházely) dva průjezdy do vnitrobloku budovy, z čehož lze logicky dovozovat, že snížení hrany chodníku je v místě zjevně z tohoto důvodu. Hodnocení místa žalobcem je pak ryze subjektivní. K úpravě pohybu na pozemních komunikacích však neslouží subjektivní hodnocení řidičů ani jiných uživatelů pozemních komunikací, ale zákonná a místní úprava.
78. Skutečnosti, že se v místě u budovy jedná o chodník, odpovídá i záznam v tzv. technickém pasportu komunikací, vedeném Brněnskými komunikacemi na č. l. 16 správního spisu.
79. Na základě shora uvedeného má soud za prokázané, že vozidlo žalobce na adrese stálo na chodníku, aniž by zde bylo stání či zastavení povoleno.
80. Soudu je známo i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, které poukazuje na to, že „*správní úřady tak svůj závěr, že se jedná o chodník, nedoložily příslušným rozhodnutím, nýbrž toliko jeho stavebně technickým popisem, což však zjevně nepostačuje.*“ Nicméně ve věci posuzované druhým senátem Nejvyššího správního soudu „*bylo prokázáno, že předmětný pozemek je podle výpisu z katastru nemovitostí využíván jako společný dvůr, nikoliv jako komunikace.*“
81. V nyní posuzované věci nic obdobného žalobce ve správním řízení ani v řízení před soudem netvrdil ani neprokazoval. Pouze trval na tom, aby bylo předloženo rozhodnutí o zařazení komunikace jako chodníku. Podle názoru zdejšího soudu však správní orgán prvního stupně shromáždil dostatek důkazů, že daná komunikace je skutečně chodníkem, neboť toto vyplývá jak z technického stavu, faktických zjištění i pasportu místních komunikací a tyto důkazy nebyly jakkoliv věrohodně zpochybněny.

Obrožení bezpečnosti provozu – materiální stránka přestupku

82. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As

237/2015-31, Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.*“

83. Uvedeným soud nikterak nezpochybňuje fakt, že k naplnění materiálního znaku přestupku nemusí dojít vždy, když je naplněn jeho formální znak. Nicméně společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017-34).
84. Naplnění kterékoliv z uvedených skutečností nikdy v průběhu řízení před správními orgány (a fakticky ani před soudem) žalobce netvrdil. Jestliže žalobce tvrdí, že nemohlo nijak dojít k ohrožení bezpečnosti provozu na dané pozemní komunikaci, neboť i přes vozidlo žalobce zde byl dostatek prostoru pro pohyb chodců, tak toto tvrzení nijak nenaplnňuje požadavek na „zvláštní okolnosti případu“. Chodník v místě spáchání deliktu může být koncipován širěji, než je obvyklé, ale přesto na něm není místní úpravou povoleno parkování. Žalobci nijak nepřísluší subjektivně hodnotit, zda byl nebo nebyl dostatek prostoru pro pohyb chodců, neboť v případě nepovolení parkování na chodníku měly zjevně správní orgány za to, že k zajištění bezpečnosti provozu na dané komunikaci je nutná celá širší předmětného chodníku.
85. Soud tak z tvrzení žalobce neshledal žádné mimořádné okolnosti, ze kterých by vyplývalo snížení míry nebezpečnosti jednání pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jejich šablonovitost

86. Soud nesdílí ani názor žalobce, že by se v souzené věci jednalo o nepřezkoumatelná rozhodnutí pro nedostatek důvodů proto, že by mělo jít pouze o mechanicky vyplněné šablony. Obsah rozhodnutí správních orgánů je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů (přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace jak na prokázání skutkového stavu, tak i právní hodnocení.
87. Podle názoru zdejšího soudu se jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak rozhodnutí žalovaného zabývají všemi skutečnostmi, které byly o deliktním jednání zjištěny, a zároveň se správní orgány zabývají i aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav.

88. Správní soudy dlouhodobě svojí judikaturou „kultivují“ právní prostřední i prostřednictvím kladení jasných požadavků na obsahovou stránku správních rozhodnutí, a to (v případě rozhodnutí o deliktech) jak na výrokovou část rozhodnutí, tak i na odůvodnění. V nyní projednávané věci neshledal zdejší soud jakýkoliv exces, pro který by dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí.
89. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto shodných situacích jak skutkově tak právně nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu. To navíc v situaci, kdy se činnost účastníků řízení vyznačuje mnohdy procesní pasivitou, vč. odvolacího řízení, tedy absencí jakékoliv skutkové i právní argumentace, na kterou by měly správní orgány reagovat.
90. Z těchto důvodů považuje soud uvedenou námitku za nedůvodnou a pouze na okraj musí konstatovat, že i žaloby předkládané ať už nyní Mgr. Voříškem, nebo dříve JUDr. Topolem se vyznačují taktéž šablonovitostí, neboť soudu jsou předkládány stále stejné sety obsahově zcela totožných námitek, což v konečném důsledku nutně vede k tomu, že zcela obecné námitky bez návaznosti na konkrétní skutkovou a právní situaci toho kterého případu jsou i soudem vypořádávány v mnoha věcech obdobně až shodně. Tím se jistě vytváří nekonečný kruh „šablonovitých“ postupů všech zúčastněných, ať již správních orgánů, nebo zástupců účastníků, příp. soudu, přičemž jsou soudu k řešení předkládány námitky, které byly již nespočetněkrát vyřešeny, bez valné naděje na změnu názoru soudu.

Protiústavnost

91. Uplatněnou žalobní námitkou fakticky žalobce napadá podstatu samotného deliktu provozovatele vozidla z důvodu rozporu s ústavním pořádkem ČR. Zdejší soud se v této otázce zcela ztotožnil se stanovisky šestého senátu Nejvyššího správního soudu.
92. Ten uvedl v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40: *„Na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že nepřehlédl, že Krajský soud v Ostravě navrhl Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.) pro domnělý rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem. Nejvyšší správní soud není návrhem Krajského soudu v Ostravě nijak vázán, krom toho jeho přesvědčení o protiústavnosti citovaného ustanovení vůbec nesdílí, pročez se na Ústavní soud sám neobrací a nevidí ani důvod přerušovat řízení [§ 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.] a vyčkávat na výsledek řízení před Ústavním soudem sp. zn. Pl. ÚS 15/16. Nutno předeslat, že Krajský soud v Ostravě navrhl zrušit toliko § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Stranou jeho pozornosti zůstala ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, jež na § 10 odst. 3 navazují a ačkoli odkazují na § 10 odst. 3-mohou být uplatněna nezávisle i v případě, že by snad byl § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu odklizen (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu totiž doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu-srov. ... nezajistí,*

aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.).

93. [23] *Obsahově-ve stručnosti-nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasť frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či o delikty, jimiž nebyl způsoben žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále dekriminalizoval a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (vlastnictví zavazuje) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp.-přeneseně řečeno-může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, již provozovatel své vozidlo svěří (culpa in eligendo). Jakkoli by řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla za jeho špatné parkování [neoprávněné stání vozidla-§ 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] mohlo na podkladě již zmíněných Engelových kritérií spadat do tzv. trestní větve čl. 6 Úmluvy (přitom Komise pro lidská práva v rozhodnutí Duhs proti Švédsku ze dne 7. prosince 1990, stížnost č. 12995/87, vyjádřila pochybnosti, zda rozhodnutí o pokutě udělené na základě objektivní odpovědnosti dosavadnímu vlastníku vozidla za parkovací přestupek spáchaný nabyvatelem v době, kdy na něj vozidlo ještě nebylo přepsáno, vůbec spadá pod trestní obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy), z Úmluvy a ostatně ani z Listiny základních práv a svobod (srov. čl. 40) výslovně neplyne, že by trestání, zejména pak to správní, muselo být bezvýjimečně postaveno jen na odpovědnosti subjektivní, tj. za zavinění. V klasickém trestním právu ve smyslu unitrostátní klasifikace je to nepochybně pravidlem (nullum crimen sine culpa; nepřímě to plyne i ze zásady presumpce neviny). Avšak v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (nepřímě v podobě rozložení důkazního břemene a zakotvení skutkových či právních domněnek odpovědnosti za protiprávní jednání či stav, srov. rozsudek Salabiaku proti Francii ze dne 7. října 1988, stížnost č. 10519/83, pro další příklady viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 1687 s., str. 794-795, viz též citované rozhodnutí Duhs proti Švédsku, jímž byla stížnost registrovaného vlastníka vozidla nakonec odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost s tím, že presumpce jeho neviny-navzdory absenci individualizovaného rozhodnutí o vině skutečného pachatele za parkovací delikt-dotčena nijak nebyla). V našem právním prostředí se uplatňuje tradičně již od dob c. a k. monarchie a první Československé republiky [viz Prášková, H. Základy odpovědnosti za správní delikty. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 446 s., str. 297-304, citující dílo J. Pošváře. Nástin správního práva trestního (studie o některých pojmech, zejména o vině). Praha-Brno: Orbis, 1936.]. V širším kontextu, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 Úmluvy, konkrétně práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování, ani v případě rakouské právní úpravy, založené na obdobných principech, která při automatickém zaznamenání překročení povolené rychlosti ukládá provozovatelům vozidel povinnost sdělit osobu řidiče, jejíž nesplnění je samo o sobě stíháno jako samostatný správní delikt (srov. rozsudek Lückhof a Spanner proti Rakousku ze dne 10. ledna 2008, stížnosti č. 5845/00 a 61920/00; viz též rozsudek velkého senátu ve věci obdobné britské právní úpravy O'Halloran a Francis proti Spojenému Království ze dne 29. června 2007, stížnosti č. 15809/02 a 25624/02).*

94. [24] *Shrnuto a podtrženo, vezmeme-li v úvahu, že*

- *právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je omezena na úzkou skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání [§ 125f odst. 1 písm. a)],*
- *za podmínky, že takové porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu [pak by se plně uplatnila individuální odpovědnost pachatele na principu zavinění; § 125f odst. 1 písm. c)],*
- *kdy navíc nejde o odpovědnost absolutní, nýbrž s možností liberace z důvodů, které registrovaný provozovatel vozidla nemohl nijak ovlivnit [srov. § 125f odst. 5],*
- *a dokonce kdy-nad rámec nutného-podle zákonné konstrukce nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla teprve sekundárně, tj. pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k cíli [srov. § 125f odst. 4],*
- *a konečně přihlédneme-li k povaze a intenzitě této formy nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (limitovaná výše pokuty, absence ukládání bodů do registru řidičů), nemá Nejvyšší správní soud ve světle výše zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (a zatím sporé judikatury Ústavního soudu-usnesení sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. prosince 2015) vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti obстоjí.“*

95. Krom uvedeného se zabýval ústavností předmětného ustanovení i v rozsudku ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, kde uvedl v bodu „III.B Namítaná protiústavnost ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“ následující: „Podle čl. 95 odst. 1 Ústavy platí, že [s]oudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou. Podle druhého odstavce téhož článku platí, že [d]ojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu. Předkládat věc Ústavnímu soudu je možné jen v případě, že předmětné ustanovení nelze vykládat ústavně konformním způsobem.“

96. Stěžovatel spatřuje protiústavnost uvedeného ustanovení v tom, že zákonodárce jím fakticky činí nátlak na prolomení zásady možnosti odepření výpovědi (sebeobviňování či obviňování osob blízkých) a přenáší důkazní břemeno na provozovatele vozidla. Podle stěžovatele je totiž provozovatel vozidla na základě ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu (Neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.) nucen pod hrozbou sankce označit jako pachatele přestupku sebe sama nebo osobu blízkou.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že na základě podobných argumentů již byla obdobná věc posuzována Ústavním soudem. Usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15 (veškerá zde uváděná judikatura Ústavního soudu je dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), Ústavní soud odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, neboť ten měl akcesorickou povahu k ústavní stížnosti, přičemž ta byla odmítnuta pro její zjevnou

neopodstatněnost. I přesto, že meritem návrhu na zrušení předpisu se tedy Ústavní soud nezabýval a že (nepublikovaná) usnesení Ústavního soudu nejsou precedenčně závazná, domnívá se Nejvyšší správní soud, že uvedené usnesení nelze opomíjet.

97. V odůvodnění zmíněného usnesení Ústavní soud totiž uvedl: Pochybení obecných soudů a správních orgánů s ústavní intenzitou není Ústavním soudem ve věci spatřováno. Právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Obecné soudy řádně, logicky a na podkladě dostatečného důkazního stavu vyložily, proč neposoudily námitky stěžovatele proti správnímu rozhodnutí o vyslovení viny a sankce za spáchaný správní delikt jako důvodné. Z tohoto lze podle Nejvyššího správního soudu dovozovat obecný závěr o ústavní konformnosti předmětné právní úpravy. Pokud by totiž Ústavní soud považoval předmětné ustanovení za protiústavní, byla by pak jeho aplikace provedená správními orgány a soudy logicky stížena protiústavností. Ústavní soud však výslovně uvedl, že v postupu soudů a správních orgánů nespátřuje pochybení dosahující intenzity protiústavnosti.
98. Dále lze připomenout, že na poli uvedené úpravy již několikrát rozhodoval i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46; ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45; ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31) a ani v těchto případech nepředkládal věc Ústavnímu soudu (nutno však podotknout, že v uvedených případech nebyla protiústavnost účastníky namítána). Z toho lze usuzovat o konstantním názoru Nejvyššího správního soudu o souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem.
99. Podobnou úpravou se zabýval i Evropský soud pro lidská práva (dále ESLP), a to v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 19. 10. 2004, *Falk proti Nizozemí*, stížnost č. 66273/01 (dostupné na <http://hudoc.echr.coe.int/>). ESLP se musel vypořádat s tím, zdali nizozemské orgány při aplikaci právní úpravy zakotvující objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za drobné dopravní přestupky neporušily čl. 6 odst. 2 Úmluvy, jenž zní: Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem. ESLP nejdříve připomněl, že presumpce neviny a povinnost toho, kdo rozhoduje o trestním obvinění, nést důkazní břemeno nejsou absolutní, neboť právní a faktické domněnky existují v každém systému trestního práva a nejsou principiálně v rozporu s Úmluvou, pokud smluvní státy zůstanou v rozumných mezích, přičemž vezmou v potaz, co je v sázce, a práva obviněného. Jinými slovy, smluvní státy jsou povinny zajistit, aby prostředky k dosažení legitimního cíle byly ve vztahu k tomuto cíli proporcionální. V tomto případě byla legitimním cílem bezpečnost silničního provozu, jež má být zajištěna tím, že dopravní přestupky detekované technickým nebo jiným způsobem, spáchané řidičem, jehož identita v dané době nebyla zjištěna, nezůstanou nepotrestány, přičemž vyšetřování a následné trestání těchto přestupků nebude představovat nepřijatelnou zátěž pro orgány veřejné moci. Navíc nizozemská úprava dává provozovateli možnost nechat pokutu přezkoumat soudním řízením v plné jurisdikci, v němž může vznést argument, že policie měla reálnou šanci vozidlo zastavit a zjistit totožnost řidiče. ESLP se finálně vyjádřil tak, že nizozemská právní úprava zakotvující objektivní odpovědnosti provozovatelů vozidel za drobné dopravní přestupky, u nichž je obtížné zjistit totožnost řidiče, je proporcionální uvedenému cíli, a proto je souladná s čl. 6 odst. 2 Úmluvy.
100. Podobným prismaem lze posuzovat i českou právní úpravu. Legitimním cílem zde je ochrana bezpečnosti silničního provozu. Konkrétněji se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku

ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, následovně: V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktvní jednání nezůstala pokračování nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21: Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci-nástroje spáchání protiprávnosti-z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Zvolený prostředek (objektivní odpovědnost provozovatele vozidla) je tedy dle Nejvyššího správního soudu zcela přiměřený k uvedenému cíli.

101. K tvrzení stěžovatele, že zákonodárce ustanovením § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu činí nátlak na prolomení zásady možnosti odepření výpovědi, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Provozovatel vozidla může stále využít svého práva na odepření výpovědi (podání vysvětlení). To, že odepře podat informace o tom, kdo vozidlo řídil, ještě automaticky neznamená, že bude rozhodnuto o jeho vině za spáchání správního deliktu. Správní orgán může totiž tento správní delikt projednat pouze v případě, že učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno (srov. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu). Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu [o]becní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení. Pokud provozovatel vozidla odmítne na výzvu správního orgánu tuto částku uhradit, přičemž nemusí sdělovat údaje o totožnosti řidiče, pokračuje správní orgán v šetření přestupku (srov. § 125h odst. 5 silničního zákona). Až pokud učiní nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a tohoto pachatele nezjistí, nastupuje možnost projednání objektivního správního deliktu. Neexistuje tak přímá a bezprostřední spojitost mezi nepodáním vysvětlení a nastoupením odpovědnosti za spáchání správního deliktu. Je sice pravdou, že pojem nezbytné kroky je judikaturou Nejvyššího správního soudu posuzován pro správní orgány poměrně

benevolentním způsobem (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31), to však nic nemění na tom, že provozovateli vozidla je právo odepřít výpověď zachováno. Pokud provozovatel nesdělí údaje o totožnosti řidiče a vyvstanou zde jiné indicie o totožnosti řidiče (jež tu logicky v době učinění výzvy nebyly-pokud by tu byly, správní orgán by výzvu nemohl učinit), na základě kterých ho bude lze usvědčit ze spáchání přestupku, nebude možné bez dalšího projednat správní delikt provozovatele vozidla. Nejvyšší správní soud taktéž zdůrazňuje, že provozovatel vozidla je trestán za to, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Nejvyšší správní soud si je vědom, že se jedná o konstrukci poměrně striktní a pro provozovatele vozidla nepřiznivou. Touto konstrukcí je usnadněna důkazní pozice správního orgánu a do jisté míry se jí relativizuje povinnost správního orgánu nést důkazní břemeno. Jak však již bylo shora osvětleno, nejedná se o právní úpravu protiústavní, neboť tato úprava představuje přiměřený prostředek k dosažení legitimního cíle. Zákodárce jejím zavedením reagoval na shora popsanou, neudržitelnou situaci, kdy nebylo možné uvedená deliktní jednání potrestat. Podle Nejvyššího správního soudu zákonodárce zvolil způsob, jenž se stále nachází v mezích ústavní konformity (k tomu viz shora a především podobnost s případem Falk proti Nizozemí).“

- 102.K uvedenému nepovažuje zdejší soud za nutné nic dodávat a plně na tyto názory, se kterými se zcela ztotožňuje, odkazuje, přičemž s ohledem na hospodárnost a přesnost zvolil zdejší soud formu obsáhlejší citace namísto parafrázování uvedených rozsudků.
- 103.S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
- 104.Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 25. dubna 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. K.